

Písňe: 604, 397 (1-4. 11-13), 487.

1. čtení: 1Tm 6, 3-16

2. čtení (základ kázání): 1Tm 6, 11-12

3. čtení (poslání): Ř 12, 9-13

Ty se však tomu jako Boží člověk vyhýbej! Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil dobrým vyznáním před mnoha svědky.

Ty, člověče Boží, se toho střež! Nebo: utíkej před tím! Tak by zněl doslovný překlad těch slov. Je tam oslovení. Apoštol Pavel tak píše Timoteovi, který přijímá pověření k službě ve sboru. Jenže my všichni jsme také voláni k službě, každý a každá podle svých obdarování. Odvážíme se slyšet takové oslovení i pro sebe? Boží člověče! Co vlastně si pod tím představíme? Snad někoho s mimořádným nadáním, někoho vynikajícího ve zbožnosti a dobrých činech, možná člověka mimořádně skromného a oddaného Bohu. Byl takový Timoteos? Smíme se za takové počítat při své obyčejnosti a mnohých chybách?

Ale ono to může znamenat i něco jiného. Označení toho, kdo Bohu patří. Kdo je jeho vlastnictvím. A to je něco jiného. Takové oslovení už můžeme slyšet bez rozpaků. Vždyť se k Bohu hlásíme. Vyznáváme společně svou víru a obracíme se k Pánu v modlitbách. Také slovo křesťan vlastně znamená, že náležíme Kristu (christian = kristovec, člověk Kristův). Ve jméno Boha Otce, Syna a Ducha svatého jsme pokřtěni. Můžeme se k tomu oslovení hlásit směle. Jsme Boží lidé, jemu patříme z jeho lásky, pro zásluhu Kristovu a v moci Ducha svatého.

Smíme-li slyšet na takové oslovení jako Timoteos, pak zaslechneme také stejnou výzvu. Nejen „Vyhýbej se!“, ale „Střež se toho!“, nebo dokonce „Utíkej před tím!“ Ale před čím? To jsme slyšeli při prvním čtení z Písma, je to v předcházejícím textu. Kořenem zla je láska k penězům.

Apoštol jistě netvrdí, že by zlo působily peníze samy o sobě. Není tu zpochybněno, že křesťan ve světě se bez nich zcela neobejde. Zlo je způsobeno láskou k penězům. Láska, jak víme, je provázena touhou, často nezřízenou a přilnutím k objektu lásky. Tak je to i s láskou k penězům – kdo je miluje, sotva může milovat někoho jiného. Od toho máme třeba i utíkat, určitě se toho střežit. Přiměřené a rozumné nakládání s majetkem naproti tomu není ničím špatným, protože nezaslepuje srdce. Připomínám slova Páně, že nelze sloužit dvěma pánům, Bohu i majetku. Ale jistě lze pomocí majetku sloužit Bohu.

Když tedy utečeme lásce k penězům a ony nás neovládnu, stojíme před další výzvou. Nemáme jen utíkat, ale také usilovat – o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Nemáme to všechno mít, držet, ovládat. Nejsme tak dobří a dokonalí, ani Timoteos nebyl a Pavel to věděl. Napsal mu: „Usiluj!“ Jinými slovy: „Snaž se, hledej, následuj to všechno.“

Se vši pokorou a vědomím chyb – bez nich to nesvedeme, ale máme jejich odpuštění. Usilujme tedy o Kristovu spravedlnost, která je v lásce – třeba i k nepříteli. O víru, že jeho oběť platí pro nás i pro jiné, o trpělivost, s níž nedolomíme nalomenou třtinu a o mírnost, která přemáhá hněv. Na tom všem smíme mít podíl – jsou to Kristovy dary a my z nich můžeme a máme čerpat.

Nemáme tu vidět na prvním místě povinnost – ta by byla pro nás ubíjející a plodila by pocit porážky a beznadějí. Smíme to vše vnímat a přijímat jako požehnání, a pak mít radost z každého drobného zdaru – on pak povzbuzuje k dalším krokům. Už malé děti při učení poznávají, že každý malý úspěch dává sílu a chuť k dalšímu úsilí. A to může být radostné a plné naděje.

Když tedy unikáme nebo se bráníme milování majetku a když k tomu ještě hledáme a usilujeme o dobré dary našeho Pána, zbývá nám ještě jedna disciplína – bojovat dobrý boj víry. Jako by se tu celé předchozí úsilí završovalo v něčem tvrdém, snad i trochu temném. Vést boj. Jistěže ne proti nepřítelům z masa a kostí – to jen zcela vyjímečně, když nelze jinak. Tady je míněn boj proti duchovnímu zlu, a to především na domácí půdě.

Největší svědkové víry, kteří položili život pro Krista a své bližní museli přemoci vlastní pochybnosti, slabost, a strach. To není nic, za co by se křesťan musel stydět – vždyť náš Pán svedl takový zápas v Getsemane před svým zatčením. Pokušení to vzdát, nejistota zda to má cenu nebo strach jsou součástí zápasu víry. A nebývá to často velký zápas křesťanských mučedníků. V těchto dnech si ovšem takový velký boj víry připomínáme. Pro M. Jana Husa jistě vůbec nebylo snadné překonat touhu po přežití a strach z kruté smrti, on ale naopak položil svůj život za poznanou pravdu jako věrné svědectví. Tak těžkému rozhodování pravděpodobně vystaveni nebudeme. Ale tím z toho boje nejsme venku.

Ten boj je totiž veden stále, den co den a je docela všední. Pochybnost, rodící se nedůvěra v Boží slovo a ve smysl lásky k bližním, nepochopení druhých lidí, třeba nejbližších. Tak nějak vypadá boj všedního dne a nevyhýbá se křesťanům, kteří upřímně chtějí následovat Pána, ale ono to je někdy moc těžké...

Ale ten boj byl už dobře vybojován samotným Ježíšem. I v největší slabosti víry, když už se nedostává ani vůle k modlitbě, Pán je svým lidem blízko. I když je nám nejhůř, jsme lidé Boží. A v tom je síla – žádné pokušení nebude nad naší možnost, Bůh nás miluje a to je mocná zbraň.

Pane, děkujeme za tvou lásku, prosíme, dej nám vítězit v každém zápase, v němž stojíme.

Amen